

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἑκτὼ κι' ἐνιακόσα,
νέα ὄρσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου κι' ἐβδόμη,
κι' ἀπὸ λάσπαις γεμίζουν οἱ δρόμοι.

Πενήντα δύο μετρώ καὶ χίλια
καὶ Νεοτούρκων φιλῶ τὰ χεῖλια.

Ἐφέδρων ἀνκμνήσεις μέ τὸς συγκινήσεις.

Θερμὰ συγχαρητήρια
γὰ τὰ πολλὰ μαρτύρια,
καὶ νίκης ἐμβατήρια
νὰ παίζῃ μουσική.

Ἄντιό τώρα, διάνα,
γλυκεῖά μου κουραμένα,
σάκκε μου, καραδάνα,
στρατῶνα καὶ χακί.

Ἐμπρὸς ὅτ' ἀσπῆτι τῶρα,
τὸ βῆμά μας ταχύ,
κι' ἄς παίζῃ κλαπαδόρα
κι' ἡ σάλπιγξ ἄς ἤχη.

Καὶ σὰν ἔλθῃ χειμῶνας
νὰ λέμε κατὰ μόνας
ἀσκήσεων ἀγῶνας,
μακρὰς πεζοπορίας
καὶ τόσας ἱστορίας.

Κι' ὅταν τὸ ξεροδόρι,
πατρίδος δορυφόροι,
τὰ κόκκαλα περνᾷ.

Νὰ θυμηθοῦμε μάχαις
σὲ κάμπους καὶ σὲ ράχαις,
σὲ λόφους καὶ βουνά.

Κι' ἔγω, παιδιὰ μου, ντουνιάς νὰ κοκκαλώνῃ
κι' ἔξω νὰ πέφτῃ χιόνι,
ὅσον τὰ σὺν τῷ ἀκί νὰ διηγῆσαι μάχας
καὶ δυνατὸ κηνύγι,
γύρω σου καθένας τὸ στόμα του σὰν χάχας
μὴ πιθαμὴ ν' ἀνοίγῃ.

αὐτοῦ νομίζω γλυκύτερον ἀκόμη
ραχοκοκκαλιά σου στὸν ἥλιο νὰ θερμαίνῃς,
λὲς γὰρ τὰς ἀσκήσεις καμμίαν σπουδαία γνώμη
σὺλῖα νὰ κάνῃς κι' ἔτσι νὰ ξεθυμαίνῃς.

αὐτὸς εἶναι μέγα μέσα σὲ καφφενεῖα
νὰ σοῦρχεται μανία
γὰ κλέη προηγούμενα,
καὶ σὲ καλὰ καθούμενα

νὰ σπᾶς ποτήρια, πιάτα, ν' ἀνάβῃς, νὰ κορώνῃς,
χωρὶς νὰ τὰ πληρώνῃς.

Εἰς ὅπλων πυραμίδες
τριγύρω, στρατιῶται,
ξαπλώστε τῆς ἀρίδης
καὶ πίνετε καὶ τρῶτε.

Καθίστε γύρω γύρω, παιδιὰ τῆς φαντασίας,
τοῦ πυροβολικοῦ,
καὶ τῆς καββαλαρίας
καὶ τοῦ μηχανικοῦ.

Ἐμπρὸς... καθεὶς ἄς λέγῃ
τὰ περασμένα κλέη,
κι' ἐκεῖνα νὰ θυμᾶται
ξυπνὸς καὶ σὰν κοιμᾶται.

Ἄς ὁμιλῇ καθένας ἀπόμαχος εὐδαίμων
ἐν ῥώμῃ κι' εὐθυμία,
κι' ἀνάμνησις καμμία
δὲν συγκινεῖ τοσοῦτον, ὅσον ἡ τῶν πολέμων.

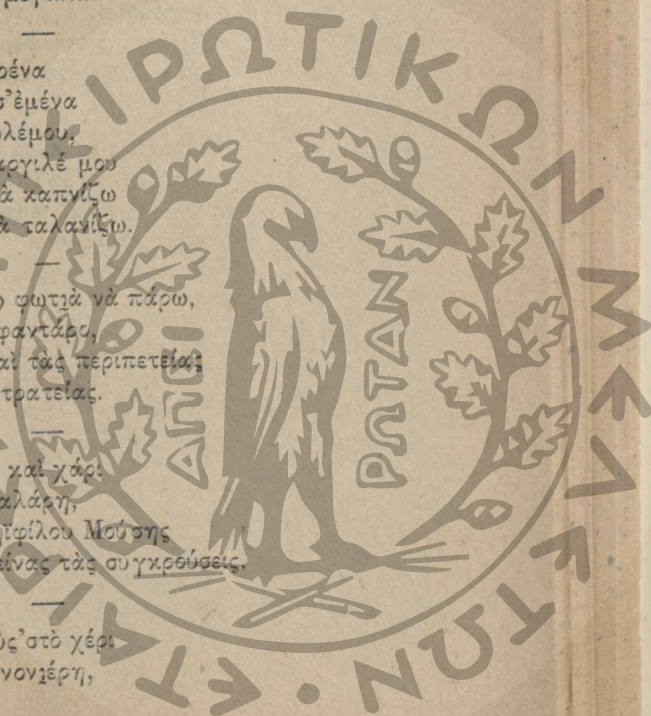
Μέσα σὲ καφφενέδες, σὲ σπῆτι, καὶ σὲ δρόμους,
ἄς λέγῃ γὰρ τοὺς τρόμους,
τὸν γδοῦπον καὶ τὸν σάλον
ψευδομαχῶν μεγάλων.

Ἐλάτε, κι' ὁλοένα
νὰ λέτε καὶ σ' ἐμένα
περὶ ψευδοπολέμου,
κι' ἐγὼ τὸν ναργιλέ μου
σὰν Μπέης νὰ καπνίσω
κι' ἐχθροὺς νὰ τα κανίσω.

Ἀναπολεῖτε μάχας κι' ἐγὼ φωτιά νὰ πᾶρω,
κι' ἔλα, περὶ φαντάρα,
καὶ πές μου τὰς ἐφόδους καὶ τὰς περιπετείας
τῆς νέας ἐκστρατείας.

Μὲ λεβεντιά καὶ χάρι
σίμωσε, καβαλάρη,
καὶ λέγε σ' ἐνα τέκνον ἀρηιφίλου Μοῦσης
τὰς τόσας ἐπελάσεις κι' ἐκεῖνας τὰς συγχρούσεις.

Μὲ κεραυνοὺς στὸ χέρι
λέγε μου, κανονιέρη,

πώς εἰμποροῦμ' εὐκόλως νὰ σκάζωμε κανόνι,
κι' ὅποιος χρωστεῖ μονάχα μὲ φάπαις νὰ πληρώνη.

Ἐπάνω' στὰς ἀσκήσεις
θέλω ν' ἀκούσω κρίσεις
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔλους, μὰ κι' ἀπὸ μὲ τὸν ἴδιον...
ἐ'καφετῆς ἡ, γὰρ φέρε δεύτερον γουργουλίδιον.

Βροχή, θεομηνία, κι' ἄκρα φιλοξενία.

Θυμηθῆτε... μιά φορά
δίχως ἐνσφαιρα πυρὰ
πολεμήσαμε κι' ἐμεῖς
στὰ πεδία τῆς τιμῆς.

Ραπατάου, ραπατοῦ,
τὰ ταμπούρα τοῦ στρατοῦ,
διάννα, σάλπιγγι, μουσική,
μὰρς ἐδῶ καὶ στὸν ἐκεῖ.

Κι' ἔτρεχε νὰ δῇ τὸν Ἀρη
ἀρειμάνιον λεφοῦσι...
κάθε τόσο στὸ ποδάρι,
ἐξεγέρσεις καὶ γιουρούσι.

Κανεῖς δὲν ἔμενε νωθρός,
ἔδρα τὸ σῶμα μας κι' ὁ νοῦς,
ἐκείνος ἦτον Ἐρυθρός,
κι' ἐκείνος ἦτο Κυανούς.

Ὁ μὲν ἐπῆρχετο ταχύς
μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα,
ὁ δὲ μὲ φθόγγους ἰαχῆς
ἀπὸ τὴν Ἐλευσίνα.

Ἐπῆρχοντο φαλαγγὶδὸν
κι' ἐφοῦσκωναν μυκτῆρες,
κι' ἦτον ὁ πόλεμος σχεδόν,
ὥς λέγουν, ἐπὶ θύραις.

Ἐδίδοντο τὰ θέματα
συγκρούσεως ἀγρίας,
κι' ἐμάχοντο στὰ ψέμματα
μετὰ πολλῆς ἀνδρείας.

Ἐν τούτοις ἐσπευσαν ἐκεῖ
ποδαρηδὸν κι' ἐφ' ἵππων
κι' ἄρμάτων καὶ τεθρίππων
διάφοροι πολεμικοὶ
σχολιαστὰ καὶ κριτικοί.

Κι' ὁ Περικλῆτος ἔκανε πολλὰς παρατηρήσεις
ἐπάνω' στὰς ἀσκήσεις,
κι' ἀπὸ ραχοῦλαις ἔδλεπε καὶ λόφους καὶ βουνὰ
τὶ καθαλίναις ἀφιναν ἀλόγων πσινά.

Κι' οἱ καταρράκτ' ἐξαίφνης ἀνοίγουν τ' οὐρανοῦ
τοῦ τόσο κυανοῦ,
κι' ἔπαυσε κάθε δρᾶσις καὶ καθεμιά βροντὴ
μὲ τὴν νεροποντὴ.

Κοιμᾶται στεγασμένο πολὺ κηφηνариό,
κι' ἐμεῖς σχεδὸν μουσικίδι
τραβάμε' στὸ Μενίδι...
ἀληθινὰ καὶ τοῦτο φιλόξενο χωριό.

Τί φρόνημα γενναῖον, τί πατριωτισμός,
παντοῦ φιλοξενίας θερμῆς παροξυσμός.
Καὶ τώρα στῶν ἐφέδρων τὴν μνήμην αἰώνια
μὲν ἡ φιλοξενία
ἐκείνης τῆς πατρίδος τοῦ Μίχα τῆς κλεινῆς...
ἔκτυπήσαμε τῆς πόρταις, δὲν ἀνοίξε κανεῖς.

Μιά κόχῃ μόνο, μιά γωνιά
ἔζητήσαμε βρεγμένοι,
κι' ὅμως μὲ φλέγμα κι' ἀπονιὰ
στὴν παρακάτω γειτονιά
μὰς λὲν οἱ στεγασμένοι.

Ἐμπρὸς' στὰ Διόσσα, βρεῖ παιδιὰ... τὸ βῆμα σας ταχύ...
ἀνοίξετε, φωνάζομε, μὰς ἔλῳσε βροχή.
Τοῦ κάκου καὶ κτυπήματα καὶ παρακάλη τάσα...
στὴν παρακάτω γειτονιά μὰς εἶπαν καὶ' στὰ Διόσα.

Φιλοξενίας κι' ἀπ' ἐκεῖ κι' ἀγάπης νέον δείγμα,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
ἐφώναζε κι' ἐκείνος
πὼς ἡ φιλοξενία των εἶναι τοῦ κράτους στίγμα.

Ἐμούσκεφε κατακλυσμός κάθε τῆς μάχης λέοντα
κι' ἀπὸ χαρὰν ἠλάλαξαν οἱ βάρβαροι κι' οἱ Κροῦμοι,
κι' ὅπως βροχή κατέστρεψε τὸν μέγαν Ναπολέοντα
ἔτσι πολέμησε κι' ἐμὰς βροχή μὲ τὸ τουλοῦμι.

Πλὴν ἡσύχασαν ὀλίγον τὰνυπότακτα στοιχεῖα
κι' ἦλθε ξαστεριάς ἡμέρα,
κι' ἔγινε μ' ἐπιτυχία
σύγκρουσις στρατῶν δευτέρᾳ.

Ἐπατούσαμε μπροστάνια,
κι' ἦλθαν καὶ πολλὰ φουστάνια
καὶ τριγύρω μὰς σκορποῦσαν ἱριδα κι' ὕλαγγυλάγγη
κι' ἔλεγαν πολλοὶ ξιφῆρες νὰ τὰ πάρωμε φαλάγγη.

Τί βαρύδρομος κλαγγὴ καὶ τί σπῖθες ἀπὸ μάτια...
πολεμούσαμε κι' ὀρθοί, πολεμούσαμε καὶ' στάτιμα,
κι' ὁ Διάδοχος μὰς εἶπε καὶ σὲ ψεύτικα πυρὰ
πὼς δὲν πρέπει μὲ τὸ στήθος νὰ κτυποῦμε φανερὰ.

Στῆς ψευδομάχαις δὲν εἶναι Χάρος,
στῆς ψευδομάχαις καθέννας τρίβεται,
καὶ συνειθίζει καὶ πέρνει θάρρος...
κανεῖς δὲν φεύγει, κανεῖς δὲν κρύβεται.

Ἐρυθρός καὶ Κυανός, τῆς Ἐλῆας, τῆς Κορδοנוῦς.

Σ' αὐταῖς κεφάλι κανεῖς δὲν σκύβει,
μῆτε τὸ στήθος δειλὰ δὲν κρύβει,
ἔξω τὸ στήθος τοῦ κι' ἡ κεφαλὴ,
κι' ὀλῶρος κι' ἐφιππος πυροβολεῖ.

Ἐρεξαν κι' ἀκόλουθοι μὲ σπουδὴ μεγάλη
νὰ μὰς δοῦν καὶ πάλι.
Τοῦτοι φθάνουν ἐφιπποῖ, τοῦτοι μὲ καρδόσσα,
κι' ὅλοι μὰς ἐθαύμασαν γὰρ τὴν ἀντοχή...
πὼς βαστοῦν ἐδείξαμε τὰ δικά μας κότσα
καὶ μὲ τόση θύελλα, κύρο καὶ βροχή.

Νάσου κι' ὁ Διάδοχος πανταχοῦ παρὼν
καὶ τὸ πᾶν πληρὼν.
Τρέχει μὲ τὴν ἔλῃ τοῦ κι' ὁ φηλὸς Ἀνδρέας,
τρέχει κι' ὁ Νικόλαος μὲ βαρεῖα κανόνια...
ἔλαμα συγκρούσεως ἀληθῆς ὥραιας,
ἐπὶ θέλωντας καὶ μὴ τὸ θυμάσαι χρόνια.

ἔλαμα πολεμικῆς ἀληθῆς ὥραιος...
μὲ παιάνας ἤχησαν ἀπορρώγες βράχοι,
κι' ὁ Μινίστρος Μπαλατζίης μὲ τὸν Κερκυραῖο
ἀντιπύρις ἐτρώγανε κι' ἔδλεπαν τὴν μάχη.

Ὅλα' πῆγαν μιά χαρὰ
κι' ὅλοι μ' ἄσφαιρα πυρὰ
κόσμο τουφεκίσσαμε.

Κι' ἄνευ ξένης συνδρομῆς
βρόντα' μεῖς καὶ πέσε' μεῖς
ἔλοι μὰς νικήσαμε.

Τελείωσε κι' αὐτὸ τὸ πατατράκα
κι' ἀναίμακτος ἡ κάθε σακαράκα.

ἐμπῆκε σὰν καὶ πρῶτα μὲς' στὴ θήκη
κι' ὁ πόλεμος δὲν ἦτο παρὰ νίκη.

Καὶ κυνηγοὺς καμπόσους ἀπαντήσαμε
κι' ὅλους γὰρ τὸ κυνήγι τοὺς ῥωτήσαμε.
Ἐπῆγαν γὰρ λαγούς μὲ πετραχήλια
κι' ἐγύρισαν μονάχα μὲ σταφύλια.

Κι' ὁ σεβαστὸς Διάδοχος εὐθύς μετὰ τὴν πάλιν
ἀνέφερε τῆς σκέψεως τὴν ἀνηρίαν πάλιν,
ἐφάνη δὲ δριμύτερος εἰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ
κι' αὐτὸς κι' ἐκείνος ἤκουσε μὲ προσοχὴν τὰς κρίσεις τοῦ,
κι' ἐφώναζε γὰρ μερικὸς γαλόνια πὼς φορτίζονται
κι' ἀνάσκελα καὶ πρηνήδον στὸ στρώμα των τεντώνονται.

Κι' εἶπε τὸ στόμα κυνικοῦ
κι' ἀσθάρους φαμφαρόνου,
συνειθισμένου νὰ γελά,
πὼς ἔλα πάνε τοῦ κάκου,
καὶ μὲ γαλόνια πρὸ πολλὰ
θ' ἀπλῶνται τοῦ χρόνου.

Κι' ἄδειξαν τὴν τουφεκίαν τὰ γεμάτα
καὶ μὲ σπῖθες Νίκης ἔλαμπαν τὸν ἥλιον,
κι' ἀπὸ τὴν Δόφρα πλάκωσαν μαγνᾶτα
πὼς ἐγιναν κι' οἱ Βούλγαροι Βασίλειον.

Καὶ στόματα ταμπούριζαν φλυάρον
ὅτι κι' αὐτὸ τὸ κόλπο τῶν Βουλγάρων
πὼς ἐμελλε νὰ γίνῃ πρὸ πολλοῦ
καὶ στὴν Εὐρώπῃ τόδεραν κι' ἄλλοι.

Μόνον ἡ Ρωμησοῦνη σὰν μαρτίδα
ψευτοπολέμων πλέκουσα στεφάνι
δείχνει μὲ τὸ ραχάτι τῆς πὼς ἔλα
κι' ἀπ' ὅλους τελευτᾶ τὰ μανθάνει.

Κι'ό ξύλινος ό βλάξ, ό Περικλέτος,
τὴν Δόξα τὴν ἀντίκρουσε κι'έφετος
σάν πέρσου καὶ σάν πρόπερσου μονάχη
νὰ μελετᾷ τὴν κάθε ψευδομάχη,
καὶ βλέπωντας παντοῦ σάν κουκουβάγια
τῶν φιδυτοῦ νὰ γλείφῃ τὰ ποφάγια.

Ἐκδρομῆς ἐπιτυχία, σύμπραξις καὶ σύμμαχία.

Ῥύρισαν ἀπὸ τὴν Πόλι
ἐκδρομῆς ἀγαπητοὶ
λάμποντες, ἀκτινοβόλοι,
κοτσονάτοι, δυνατοί.

Μ'ἔρωτήματα πολλὰ
τοὺς ἐσκότιζ'ένας κι'ἄλλος
τῆς Ἀθήνας παπαγάλος :
πῶς περάσατε; καλά ;

Τί καλὰ περάσαμε,
μόνο ποῦ ἔσεράσαμε
λίγο στὴν Μαριόρα...
τί βροχή! τί μπόρα!

Γιὰ βαλίτσαις καὶ γιὰ σάκκους εἶχαμε πολλὰς τρεχάλαις,
ἔρευναις καὶ τὰ λοιπά,
κι'ἐμπερδεύθη μὲ τῆς ἄλλαις
κι'ἡ βαλίτσα τοῦ Παπᾶ,
κι'ἐκοιμήθη κι'ό Παπᾶς μὲ τὴν μαύρη ρεδιγκότα
κι'ἐμακάριζε κι'αὐτὸς Συνταγμάτων καθεστῶτα.

Πλὴν ἐδόξα κι'ό Διαμάντης: ἴδατε καμμιὰ βαλίτσα;
ἴδατε κανένα σάκκο καὶ καμμιὰ χρυσοῦ καρφίτσα;
Δὲν μιλάτε, βρὲ παιδιά;
πλὴν κανέναν τοιμουδιά.

Τί μεγάλ'ὕποδοχή!..
ἀσπασμὸς σὲ κάθε βῆμα,
κι'ἄλλαξαν μὲ τὴν βροχή
τὰ ψηλὰ καπέλα σχῆμα,
καὶ μ'αὐτὴν ἀπὸ ψηλὰ
εἶχαν γίνει χαμηλά.

Ἦρχοντο μικροὶ μεγάλοι,
καθεμιὰ τῶν Ροῦμ γαλιάνδρα,
σωματεῖα κορυφαῖα.

Κι'εἶχαμε μαζὶ τὸν Ράλλη,
ὄχι τῆς Βουλῆς τὸν ἄνδρα,
μὰ τὸν ἄλλον τὸν βαφέα.

Ἦρχετο κι'αὐτὸς νὰ κάνῃ διάφήμειν στὴν Πόλι
τοῦ μεγάλου τοῦ Βαφείου κι'ἐν βαφαῖς ἡκτινοβόλοι,
κι'ἐκανε κι'αὐτὸς δουλειαῖς
κι'ἔτρωγε καὶ καπελῖαις.

Γιὰ τούτῃ τὴν ὑποδοχή ποῦ γλώσσα καὶ μισαλά;
ὁποῖος ἐπῆγε στὴν Σταμπούλ λογίζεται μακάριος,
κι'ό Παπαμιχαλόπουλος τὴν πέτυχε καλά,
ἐπῆγε μόνον ἐκδρομὸς κι'ἦλθε Ρεφενρεδάριος.

Τῶν Νεοτούρκων ὅλοι μᾶς θαυμάζαμε τὸ κίνημα,
μονάχα μὲ τὴν σύμπραξι θὰ κάνωμε χαῖρι,
καὶ τὸν Σουλτάνο πῆγαμε νὰ δοῦμε στὸ προσκύνημα
καὶ μᾶς χαιρέτησε κι'αὐτὸς ἀπὸ τὸ παραθύρι.

Τὴν ἴδαμε τὴν κραταιὰν Μεγαλειότητά του,
μᾶς εἶπε καὶ παρέλασι νὰ κάνωμε μπροστά του.

Τότε δὴ τότε, βρὲ παιδιά, μᾶς εἶχε πιάσει τρέλλα,
τότε πετάχτηκαν ψηλὰ μαντύλια καὶ καπέλα,

Τότε κι'ἐμεῖς φωνάξαμε: χαλάλι στὸ ταξίδι!..
μόνο ποῦ δὲν μᾶς φίλησε,
καὶ Τουρκιστὶ μᾶς μίλησε,
μὰ δὲν κατάλαβε κανεὶς ἐκτὸς τοῦ Καρολίδου.

Κι'ό Τελετάρχης ό Γκαλήπ σὲ κάθε κουτομόγια
τοῦ κραταιοῦ τοῦ Πατισᾶχ ἐξήγησε τὰ λόγια,
ποῦ σὲ κανένα σήμερα δὲν κάνει τὸν βαρὺ
καὶ φαίνεται στὸ πρόσωπο πῶς μοιάζει τοῦ Σουρῆ.

Κι'εἶπε κι'ό Περικλέτος: τί περίεργο κι'αὐτό,
μὲ Καλίφη ζηλευτό
κι'ό Σουρῆς νὰ μοιάζῃ τόσο... μὴ κανέναν σας θαρρῆ
χωρατάδες πῶς τοῦ κάνω...
βάλτε φέσι στὸν Σουρῆ
καὶ θὰ ὀδητὲ τὸν Σουλτάνο.

Κι'ό Σουρῆς ἀνεκραύγαζε χαίρων:
ἐδλογεῖτε, σκιαὶ τῶν πατέρων.
Τοῦ Χαμίτ τὴν εἰκόνα κυττάζω,
τὴν δική μου κι'ἐκεῖνος κυττάζει...
τί τιμὴ καὶ γιὰ μέ, ποῦ τοῦ μοιάζω,
τί τιμὴ καὶ γι'αὐτόν, ποῦ μοῦ μοιάζει.

Τί λόγους δὲν ἀκούσαμε, τί ρητορείας ἔπη,
κι'ό κύριος Τοκατλιάν, Ἀρμένης καθὼς πρέπει,
στὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ μᾶς εἶπε νὰ τὸ στρώνωμε
κι'ἐκεῖ νὰ τρῶμ'ἐλεύθερα χωρὶς καὶ νὰ πληρώνωμε.

Δὲν εἶχαμε γιὰ τίποτα καμμιὰ φροντίδα κι'ἐννοια,
κι'ό Βαφειάδης ό πολὺς
κι'ὁμογενὴς μᾶς προσφιλὴς
μᾶς εἶχε δώσει δωρεὰν ἀμάξια χρυσταλλένια,
καὶ δὸς τοῦ κι'ἐγυρίζαμε χωρὶς λεφτὰ γι'ἀγώγια
κι'ἐχάσκανε στὸ διάβα μᾶς τρανοὶ καὶ σκυλόλογια.

Μ'αἰσθημ'ἀγάπης φλογερὸν
σὲ λάσπαις ἐπηδούσαμε,
τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν
μὲ Τούρκους τραγουδοῦσαμε,
καὶ στοὺς Βουλγάρους λέγαμε: φουρτοῦνα στὰ μπατζάνια σας,
στὰ νέα σας Βασίλεια καὶ στὰ μεγάλα τζάνια σας.

Κουφέτα κι'ἄνθη βροχηδόν, βλ'οἱ μπαξέδες μύρισαν
κι'ἀστράψαν τὰ Παλάτια,
καὶ μέσα στὴν Ἀγιά Σοφιά μὲ δάκρυα πλημμύρησαν
πολλῶν ψυχαῖς καὶ μάτια.

Ἄμ'τί σας λέει κι'ό Σαμπάχ, ποῦ νὰ μεγάλο τζάνι...
μὰ τί φίλὰ μᾶς ἔδωσε κι'ό Θεσσαλὸς Μουφτής,
κι'ό Καρολίδης ἔμεινε στῆς Σμύρνης τὸ Σαντζάκι,
καὶ λέγεται πῶς σίγουρα θὰ γίνῃ Βουλευτής.

Ἀποθέωσις ἀλήθεια... τί Τοκατλιάν παστέλια,
τί λαντὸ τοῦ Βαφειάδη, τί λαὸς ἐπυροβόλει...
λέγο κι'ό Μουφτής ό φίλος ἔβγαλε στὰ Δαρδανέλια,
μὰ τὸν ἴδιο λόγο πάλι μᾶς τὸν εἶπε καὶ στὴν Πόλι.
Καὶ τοῦ φώναζαν κι'ἐκεῖνοι, καὶ τοῦ φώναζαν κι'αὐτοὶ
ξαναπέσαμε τον, Μουφτή.

Καὶ ξανάλαμ'ἔδω πέρα νὰ μᾶς πέρνων τὰ μισαλά
κάθε τόσο μ'ἔρωτήσεις:
πῶς περάσατε; καλά...
μὴλ ρεπερσιμάν... ἐπίσης.

Καὶ ξανάλαμ'ἔδω πέρα μὲ πηλὸ καὶ μὲ βροχή,
μὰ κανεὶς κι'ἔδω δὲν βγήκε νὰ μᾶς κάν'ὕποδοχή.